

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.484 van 12 april 2002
in de zaak A.84.359/XIV-8554.**

In zake : XXX,
 wonende te 2830 WILLEBROEK,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 februari 1971 en van Bosnische nationaliteit, op 26 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.436 van 27 december 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VANBELLINGEN die, loco Advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 juli 1998 en verklaart zich vluchteling op 29 juli 1998.

1.2. Op 11 januari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 mei 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 14 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-Kroatische taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, een moslimzigeuner uit Sarajevo (Bosnië-Herzegovina), omwille van de oorlog in Sarajevo in 1993 samen met zijn echtgenote, en zijn zus, A. K. voor een eerste maal naar België zijn gevlucht. In april 1995 zou betrokkene samen met zijn gezin en zijn zus, K., vrijwillig naar Sarajevo zijn teruggekeerd. Bij hun terugkeer zou zijn gebleken dat hun huis door een granaat volledig werd vernield, waardoor ze genoodzaakt waren in het huis van een gevluchte Serviër te leven. In juli 1998 zou betrokkene een legerconvocatie van het Bosnische leger hebben ontvangen. Uit vrees naar het front in Kosovo te worden gestuurd, zou hij daaraan nooit gevolg hebben willen geven. Enerzijds omwille van het feit dat betrokkene sinds juli 1998 door de militaire politie werd gezocht voor een mobilisatie naar Kosovo en anderzijds omwille van het feit dat betrokkene bovendien uit het huis van de Serviër zou zijn verdreven, besloot hij zijn land voor een tweede maal te verlaten, richting België. Op 29 juli 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan. Betrokkenes oudste zus, P. N. zou samen met haar echtgenoot ook in België verblijven, hij zou echter geen contact meer met haar hebben.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene op het Commissariaat-generaal een attest van de gemeente Sarajevo neer (dd. 16 juli 1998), waarin de vernieling van hun huis tijdens de oorlog in Sarajevo wordt bevestigd.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat betrokkene vreest om door het Bosnische leger naar het front in Kosovo gestuurd te worden niet aan een objectief gegeven beantwoordt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nergens dat het Bosnische leger zou ingezet worden en actief zou zijn in Kosovo (Joegoslavië). Verder dient vastgesteld te worden dat betrokkene zijn land van herkomst tevens heeft verlaten omwille van een gebrek aan huisvesting, welke echter buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

In dit verband moet bovendien opgemerkt worden dat betrokkene en zijn zus K., tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun woonadres in Sarajevo. Volgens betrokkene zus bij haar verhoor in dringend beroep zou het op haar identiteitskaart vermelde adres, het adres zijn van het huis dat in 1993 door een granaatslag werd vernield. Volgens de verklaringen van betrokkene op het Commissariaat-generaal zou dit adres echter het adres zijn van het huis dat ze sinds hun terugkeer in 1995 naar Sarajevo door de autoriteiten tijdelijk kregen toegewezen en waaruit ze in juli 1998 door een Serviër werden verdreven. Voorts moet opgemerkt worden dat betrokkene en zijn zus, K., tevens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun verblijf in België tijdens de oorlog in Sarajevo. Volgens betrokkene zou hij met zijn zus en zijn familie van 1993 tot april 1995 permanent in België hebben verbleven, terwijl zijn zus uitdrukkelijk verklaarde in 1995 met betrokkene in België te zijn aangekomen waarna ze echter reeds na een paar maanden vrijwillig naar Sarajevo zouden zijn teruggekeerd.

Het door betrokkene neergelegd document, dat enkel de vernieling van zijn huis tijdens de oorlog in Sarajevo bevestigt, is tenslotte niet van aard de bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Dat het eerste middel afgeleid is uit:

- artikel 62 van de wet van 15.12.1980
- artikel 1 van het verdrag van Genève dd. 28.07.1951
- art. 191 van de Grondwet
- art. 48 e.v. van de wet van 15.12.1980
- art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

Dat geen rekening gehouden werd met al de grieven van verzoeker en hierop ook niet geantwoord werd;

Dat geen rekening gehouden werd met de bewijzen van verzoeker en ook hier geen afdoende antwoord op gegeven werd;

Dat hieruit blijkt dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd werd;

Daaruit blijkt m.n. geenszins een afweging tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Dat onderhavige beslissing dan ook nietig verklaard dient te worden;

Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig gemotiveerd zou worden.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende aanvoert :

“Verzoeker roept de schending in van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève van 28.07.1951, van artikel 191 van de Grondwet, van artikel 48 en volgende van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat op de grieven en bewijzen geen afdoende antwoord werd gegeven.

Verzoeker laat na dit middel uit te werken.

Het eerste middel is dan ook niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar het inleidend verzoekschrift;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker zijn eerste middel op uiterst summiere wijze uiteenzet; dat hij in essentie aanvoert dat geen rekening werd gehouden, noch geantwoord werd op al zijn grieven en bewijzen, en dat geen afdoende belangenafweging gemaakt werd, zodat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de

Conventie van Genève; dat hij heeft vastgesteld dat verzoekers vrees om door het Bosnische leger naar het front in Kosovo gestuurd te worden niet aan een objectief gegeven beantwoordt; dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het Bosnische leger zou ingezet worden en actief zou zijn in Kosovo; dat hij verder vaststelt dat verzoeker zijn land van herkomst tevens heeft verlaten omwille van een gebrek aan huisvesting, dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt; dat in dit verband bovendien opgemerkt wordt dat verzoeker en zijn zus K. tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun woonadres is Sarajevo; dat volgens verzoekers zus bij haar verhoor in dringend beroep het op haar identiteitskaart vermelde adres, het adres zou zijn van het huis dat in 1993 door een granaatslag werd vernield; dat volgens de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal dit adres echter het adres zou zijn van het huis dat ze sinds hun terugkeer in 1995 naar Sarajevo door de autoriteiten tijdelijk kregen toegewezen en waaruit ze in juli 1998 door een Serviër werden verdreven; dat verzoeker en zijn zus, K., tevens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun verblijf in België tijdens de oorlog in Sarajevo; dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn zus en zijn familie van 1993 tot april 1995 permanent in België heeft verbleven, terwijl zijn zus uitdrukkelijk verklaarde in 1995 met betrokkene in België te zijn aangekomen waarna ze na een paar maanden vrijwillig naar Sarajevo zouden zijn teruggekeerd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte vaststelt dat het door verzoeker neergelegde document, dat enkel de vernieling van zijn huis tijdens de oorlog in Sarajevo bevestigt, niet van aard is de bovenstaande vaststellingen te wijzigen;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verduidelijkt met welke grieven en bewijzen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet gehouden is op alle, door de asielaanvrager ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aangehaalde elementen te antwoorden; dat enkel uit de beslissing moet blijken dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met deze elementen heeft rekening gehouden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing steunt op de motieven weergegeven in de bestreden beslissing; dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier; dat verzoeker geen van deze motieven weerlegt; dat de bestreden beslissing derhalve de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen en bijgevolg afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat verzoeker, wat de overige door hem aangehaalde bepalingen betreft, niet aantoon op welke wijze zij zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“- middel van machtsafwending en onwettigheid

- middel van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Dat algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat men bij het uitoefenen van zijn weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk tewerk moet gaan;

Dat deze zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat alle bij het besluit betrokken belangen in overweging dienen genomen te worden;

Uit het hierboven vermelde volgt dat alle toepassingsvoorwaarden van artikel 1 van het verdrag van Genève vervuld zijn;

Dat er een subjectieve vrees in hoofde van verzoeker aanwezig is voor zijn leven en zijn fysieke integriteit, gelet op de etnische problemen die zich voordoen in het land van herkomst, waarbij de Zigeuners gediscrimineerd en vernederd worden en men er niet voor terugdeinst ze te bewerken met slagen en verwondingen;

Dat indien het bevel om België te verlaten uitgevoerd zou worden zulks een moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“Verzoeker roept machtsafwending, onwettigheid en strijdigheid met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in.

De beslissing zou niet met de nodige zorgvuldigheid genomen zijn, terwijl verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de bepalingen van de Conventie van Genève.

Verzoeker laat na dit middel uit te werken.

Het tweede middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zich hierbij aansluit;

Overwegende dat de verzoekende partij verwijst naar haar inleidend verzoekschrift;

3.2.2. Overwegende dat de uiteenzetting van het tweede middel eveneens uiterst summier is; dat verzoeker in essentie aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen en dat hij wel degelijk getuigt van een subjectieve vrees voor vervolging;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen; dat verzoeker werd uitgenodigd voor een interview op voornoemd Commissariaat; dat hij aldus de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van

verzoeker bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève; dat er bovendien tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn zus; dat deze tegenstrijdigheden door verzoeker niet ernstig worden betwist;

Overwegende dat de bestreden beslissing op afdoende wijze uiteenzet waarom verzoeker niet voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève; dat artikel 1 van de Conventie van Genève derhalve niet geschonden is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf april tweeduizend en twee, door :

de H. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.